

KUNST

Concertgebouw-Orkest

Dirigent: Pierre Monteux
Solist: Sergei **Rachmaninoff**

H. de G. — De z.g. Symphonie „La Reine“ van Haydn had de eer der opening, maar veel respect werd die eer van publieke zijde niet betoond. Tusschen de rusten der gedeelten in werd de stemming onerbarmelijk verstoord door het binnenkomen van een groot aantal telaarcomers, die op vrij ostentatieve wijze dan nog hun plaats opzochten. Het concert was al bijna een kwartier te laat begonnen, maar deze concessie scheen nog niet voldoende en tijdens de uitvoering hoorde men zelfs de dames en heeren luid spreken in de gangen en achter de deuren. Onherroepelijk de deuren gesloten houden gedurende de geheele uitvoering van een symphonie zou misschien bijdragen tot correcter houding jegens orkest, dirigent en op tijd aanwezigen. Hadden die storingen wrevel verwekt bij den leider en het orkestraal ensemble en was deze wrevel oorzaak, dat Haydns' muziek ditmaal nu juist niet de verplichte égards bewezen werd. 't Is mogelijk, in ieder geval muntte de wedergave niet uit in fijne touche en sierlijkheid van lijn (uitgezonderd het trio van het menuet) en werd de finale ongelijk ingezet, terwijl dit slotdeel rhythmisch ook minder gaaf tot zijn recht kwam, dan wij zulks van het Concertgebouw-Orkest verwachten mogen. Het vriendelijk applaus gaf geen aanleiding om het orkest in den bijval te laten deelen, zooals dit geschiedde.

De beroemde Russische componist en klavierkunstenaar **Rachmaninoff** trad op met zijn vierde concert. Tot aan de helft van de finale ligt over het geheele werk een zekere bezonkenheid, welke door enkele levendiger accenten onderbroken wordt. Men zou zeggen de overpeinzing van veel liefde en leed, een terugblik op een deel van het leven, waarin de schijnbare berusting steeds meer en meer vervangen wordt door nieuwe levenskracht, welke ten slotte een energiek besluit neemt, waardoor de wilskracht zegeviert. Ziedaar den indruk dien ik op zielkundig gebied van deze muziek gekregen heb. Dramatisch is zij minder suggestief dan Rachmaninoff's 2de concert b.v., daarom gaat zij echter psychologisch niet minder diep. Compositorisch is deze g. kl. t. symphonie weer van knappen en solleden bouw. Lyrisch, romantisch is de karakteristiek van de melodische lijn, met enkele toch verrassende wendingen. Harmonisch beweegt **Rachmaninoff** zich evenmin tot de moderne aesthetiek; toch draagt zijn harmoniek geen conventioneel karakter, evenmin als zijn instrumentatie, waarin geen bijzondere vondsten te citeeren zijn, maar die getuigt van groote knapheid, welke ook weer een persoonlijken stempel draagt. Niettegenstaande de componist pianist is, is hij niet in de fout vervallen het orkestrale element te laten domineeren door het pianistische; vaak zijn zelfs beide elementen tot één vergroeid.

Even dankbaar voor den solist als Rachmaninoff's drie andere concerten is dit werk niet, maar de componist heeft aan den vleugel zijn geesteskind met zooveel liefde, innerlijke schoonheid en technisch meesterschap verdedigd en Monteux en orkest sloten zich daarbij met zooveel begrip en temperament aan, dat een geestdriftige hulding niet kon uitblijven. De ovatie, die de groote componist-klavierkunstenaar in ontvangst had te nemen, was grandioos.

Tot slot Brahms' Vierde. Standaard-repertoire geeft geen aanleiding tot uitweiden. Monteux is een knap Brahms-vertolker en dat heeft hij ook gisteravond weer bewezen, hoewel wij ditmaal meer van een robuuste, van gezondheid blakende en wel doordachte dan van een diep beleefde en gevoelige vertolking kunnen spreken.

Geestdriftige toejuichingen en een race naar de vestiaire (welke niet altijd met de noodige beleefdheid gepaard gaat) besloten den avond.

ART

Concertgebouw Orchestra

Conductor: Pierre Monteux

Soloist: Sergei Rachmaninoff

H.de G.

Haydn's so-called "Symphonie La Reine" had the honour of opening, but this honour was not shown much respect by the public. Between the pauses between the movements, the atmosphere was mercilessly disturbed by the arrival of a large number of latecomers, who then proceeded to take their seats in a rather ostentatious manner. The concert had already started nearly a quarter of an hour late, but this concession still seemed insufficient, and during the performance, one could even hear the ladies and gentlemen speaking loudly in the corridors and behind the doors. Keeping the doors irrevocably closed during the entire performance of a symphony might perhaps contribute to a more correct attitude towards the orchestra, the conductor, and those present on time. Had these disturbances aroused resentment in the conductor and the orchestral ensemble, and was this resentment the reason why Haydn's music was not shown the obligatory respect on this particular occasion? It is possible, in any case, that the performance did not manifest itself in fine touch and gracefulness of line (with the exception of the trio of the minuet), and the finale was entered unevenly, while this final movement also came into its own rhythmically less flawlessly than we might expect from the Concertgebouw Orchestra. The friendly applause gave no reason to allow the orchestra to share in the acclaim, as this occurred.

The famous Russian composer and piano virtuoso Rachmaninoff performed his Fourth Concerto. Up to the halfway point of the finale, a certain composure hangs over the entire work, which is interrupted by a few more lively accents. One might call it a contemplation of much love and sorrow, a retrospective on a part of life in which apparent resignation is increasingly replaced by new vitality, which finally makes an energetic decision whereby willpower triumphs. That is the impression I have received of this music from a psychological perspective. Dramatically, it is less suggestive than Rachmaninoff's Second Concerto, for example; however, psychologically it is no less profound. Compositionally, this G minor work is once again of a robust and solid structure. The melodic line is characterized by lyrical and romanticism, with a few nevertheless surprising twists. Harmonically, Rachmaninoff does not move towards modern aesthetics either; yet his harmony does not possess a conventional character, nor does his instrumentation, in which no particular innovations can be cited, but which testifies to great skill, which in turn bears a personal stamp. Notwithstanding that the composer is a pianist, he has not fallen into the error of allowing the orchestral element to be dominated by the pianistic; often both elements are even fused into one.

This work is not as grateful to the soloist as Rachmaninoff's three other concertos, but the composer has defended his brainchild at the piano with so much love, inner beauty, and technical mastery—and Monteux and orchestra joined in with so much understanding and temperament—that an enthusiastic tribute was inevitable. The ovation that the great composer-keyboard artist received was magnificent.

Finally, Brahms' Fourth. Standard repertoire gives no reason to digress. Monteux is a capable Brahms interpreter, and he proved that again last night, although this time we can speak more of a robust, vibrant, and well-thought-out interpretation than of a deeply felt and sensitive

one. Enthusiastic cheers and a race to the cloakroom (which is not always accompanied by the necessary politeness) concluded the evening.

[Translation: Google]